

Ти ще останешъ тукъ, при аероплана, а азъ ще взема едната лъвска кожа, ще я продамъ въ близкия градецъ, който видѣхъ отъ аероплана, и ще купя бензинъ, за да продължимъ пжтя си.

Мешко метна едната лъвска кожа на гърба си, даде последнитѣ си наставления на момичето и тръгна надолу край рѣката. Привечеръ чакъ стигна той въ едно малко градче, продаде кожата и купи цѣла тенекия бензинъ. Нощта вече настѣпваше, но Мешко нѣмаше никакво време за губене и тръгна веднага обратно, още повече, че се страхуваше да остави аероплана си само съ момиченцето, маймунката и таралежко. Мешко вървѣ цѣла нощъ и чакъ при зори, капналъ отъ умора, стигна на мѣстото, дето бѣше оставилъ аероплана си. И какво бѣше неговото очудване, когато видѣ, че се примѣква къмъ аероплана едно грамадно чудовище, което приличаше на грамаденъ гущеръ съ дълга звѣрска муцуна.

Всѣки на Мешково мѣсто би изгубилъ и ума, и дума. Нашъ Мешко, обаче, бързо измѣкна револвера си, остави тенекията съ беизина, позаобиколи аероплана, застана предъ чудовището прицели се точно въ главата му и гръмна. Чудовището подскочи два метра високо, завъртѣ се на опашката си и се прострѣ мъртво на земята. Мешко го бѣ олучилъ право въ едно око. Отъ гърмежа момичето и маймунката, които спѣха безгрижно въ аероплана, подскочиха уплашени и, като видѣха огромното тѣло на чудовището, запищѣха отъ ужасъ.

— Нѣма защо да пищите, — извика имъ Мешко, — не видите ли, че е свършено съ него!

— Това а крокодилъ, — извика момичето, — най-опасния звѣръ по тия краища. Той живѣе повече въ рѣката, но не е по-малко опасенъ и на сушата.

— Само съ мене на глава не може да излѣзе, — отвърна Мешко, извади ножа си и бързо-бързо започна да дере кожата на убития крокодилъ. Момичета слѣзе отъ аероплана и се залови да му помага.

Не следъ дълго време крокодилътъ бѣше одранъ, кожата му прибрана въ аероплана, и нашитѣ пжтници се отправиха отново къмъ Каиро на крилата на своята хвърката машина. И когато слънцето клонѣше на западъ, тѣ летѣха надъ бѣлитѣ мраморни палата и тънки минарета на голѣмия